

Hồi 23

Sau ngọn giả sơn

Vợ của gia nhân Lai Vượng ốm đau luôn, sau một cơn bệnh nặng thì từ trần. Chôn cất xong, Nguyệt nương cưới cho Lai Vượng một người khác, là con của người bán quan tài tên Tống Nhân. Người vợ sau của Lai Vượng cũng tên là Kim Liên, nguyên lúc trước bị bán cho nhà họ Thái làm a hoàn, sau bị đuổi ra, trở thành vợ của đầu bếp tên Tương Thông. Tương Thông vẫn thường được Tây Môn Khánh sai bảo việc này việc kia, mỗi lần như vậy, Lai Vượng đều được sai tới nhà gọi Tương Thông, do đó quen biết vợ Tương Thông, hai bên tư tình lén lút. Sau đó vợ Lai Vượng chết, Tương Thông thì sau một cuộc xô xát vì tiền bạc chia không đều, bị đồng bọn đâm chết. Vợ Tương Thông nhờ Tây Môn Khánh đưa nội vụ lên quan, bắt thủ phạm ghép vào tử tội. Lai Vượng nói dối Nguyệt nương, bảo vợ Tương Thông là người góa chồng đã lâu, giỏi việc nội trợ. Nguyệt nương bèn lấy ra năm lạng bạc, hai bộ quần áo, mấy xấp lụa và ít nữ trang, cho Lai Vượng cưới vợ Tương Thông về làm vợ. Vì vợ thứ năm Tây Môn Khánh tên là Phan Kim Liên, nên Nguyệt nương đổi tên Kim Liên, vợ của Tương Thông, vợ hiện tại của Lai Vượng, thành ra Huệ Liên. Huệ Liên năm nay hai mươi bốn tuổi có nhan sắc mặn mà. Lúc mới về nhà Tây Môn Khánh làm vợ Lai Vượng, Huệ Liên ăn mặc xuềnh xoàng, không hay trang điểm. Nhưng dần dần, thấy đám tiểu thiếp của Tây Môn Khánh, toàn là người đẹp, ăn mặc chải chuốt, trang điểm khéo léo thì cũng bắt chước. Chỉ mấy tháng sau, Huệ Liên đã tỏ ra không thua kém các bà chủ trong nhà. Chính vì vậy, mỗi lần Huệ Liên bùng cơm rót nước, đều được Tây Môn Khánh để ý. Tây Môn Khánh tìm dịp chiếm đoạt Huệ Liên.

Một hôm, Tây Môn Khánh nghĩ ra một kế, bèn gọi Lai Vượng lên, đưa cho năm trăm lạng bạc, sai tới Hàng Châu đặt may quần áo quý và quần áo mặc bốn mùa. Như vậy, lo xong việc, tính cả thời gian đi về cũng phải mất nửa năm. Lai Vượng rầu rĩ lên đường.

Nhưng không ngờ sau khi Lai Vượng đi thì ở nhà Huệ Liên lâm bệnh, sốt và nhức đầu, ban ngày thì nhẹ, ban đêm thì nặng, thân hình gầy ốm, nhan sắc suy giảm. Nguyệt nương thấy bệnh có vẻ nguy ngập thì hết lòng chữa. Tây Môn

Khánh biết Huệ Liên lâm bệnh thì thương xót lắm. Kim Liên tinh ý nhận ra tâm trạng Tây Môn Khánh.

Một hôm Tây Môn Khánh nhàn rỗi ở nhà, Nguyệt nương bảo Ngọc Tiêu dọn rượu ra. Huệ Liên đã đi lại hầu hạ được. Tây Môn Khánh thấy Huệ Liên mặc một cái quần màu tía, nhan sắc còn suy giảm, hình dung còn tiều tụy bèn quay sang bảo Ngọc Tiêu:

- Con vợ thằng sai Vương sao lại mặc cái quần màu đỏ ? Người thừa với Đại nương là cho nó một cái quần màu khác.

Ngọc Tiêu thưa:

- Quần đó là của tôi cho chị ấy mượn.

Tây Môn Khánh không nói gì nữa.

Một hôm Nguyệt nương sang nhà láng giềng đối diện là Kiều Đại hộ ăn tiệc. Tây Môn Khánh cũng ra phố uống rượu với bạn bè. Khoảng trưa trở về nhà, vào tối cổng thì gặp Huệ Liên từ trong đi ra. Tây Môn Khánh gọi lại hỏi:

- Huệ Liên, bệnh của người đã bớt nhiều chưa ?

Nói xong đưa tay sờ trán Huệ Liên, thấy hơi hâm hấp nóng.

Huệ Liên lùi lại nói:

- Thưa gia gia, bệnh tôi bớt nhiều rồi, gia gia đừng làm như vậy

Tây Môn Khánh bảo:

- Người khỏi bệnh thì ta mừng, nhưng quần áo người ít quá để ta cho lựa tốt mà may.

Huệ Liên cảm tạ rồi bước đi. Vào tối phòng, Tây Môn Khánh sai Ngọc Tiêu lấy ra một xấp lụa, mang xuống cho Huệ Liên. Ngọc Tiêu mang lụa xuống phòng Huệ Liên bảo:

- Gia gia hôm nọ thấy chị không có quần áo nên hôm nay sai tôi đem cho chị ít lụa mà may.

Huệ Liên mở ra, thấy đó là một xấp lụa màu thụy lam có hoa rất đẹp, thì bảo:

- Tôi lấy thứ này may quần áo mặc rồi Đại nương thấy thì sao ?

Ngọc Tiêu bảo:

- Có gì mà lo, ngày mai gia gia sẽ nói lại với Đại nương. Gia gia nói là chị mới khỏi bệnh, cho chị để chị có quần áo mà mặc, đi ra đi vào cho khách khứa người ta khỏi chê cười. Chị cứ yên tâm đi.

Huệ Liên lại hỏi:

- Bây giờ gia gia đang ở đâu ?

Ngọc Tiêu đáp:

- Gia gia đang ở bên ngọn giả sơn trong hoa viên, chỉ có thể tới cảm tạ vài câu.

Huệ Liên nói:

- Nếu là trong hoa viên thì sợ Ngũ nương hoặc Lục nương biết, như vậy không tiện.

Ngọc Tiêu bảo:

- Tam nương và Ngũ nương hiện đang đánh cờ bên phòng Lục nương, không ngại gì đâu.

Huệ Liên mỉm cười không nói.

Trong lúc đó, Ngọc Lâu và Kim Liên đang đánh cờ tại phòng Bình Nhi, a hoàn vào báo:

- Gia gia đã về nhà từ hồi nãy.

Ngọc Lâu và Kim Liên vội ai về phòng nấy. Trên đường về phòng. Kim Liên thấy Tiểu Ngọc đứng tại hành lang đại sảnh nhìn chăm chú ra phía ngọn giả sơn, bèn bước lại gần hỏi:

- Gia gia ở trong đó phải không ?

Tiểu Ngọc lắc đầu không nói, lấy tay trở ra phía ngọn giả sơn. Kim Liên nhẹ nhàng bước về phía đó.

Tới gần ngọn giả sơn, Kim Liên thấy Ngọc Tiêu từ phía sau giả sơn đi ra thì nghĩ rằng chắc là Tây Môn Khánh vừa mới tư tình với Ngọc Tiêu, bèn đi thẳng tới. Ngọc Tiêu thấy Kim Liên thì hoảng hốt nói:

- Xin Ngũ nương dừng lại, gia gia đang có chuyện ở đằng sau đó.

Kim Liên mắng:

- Con khốn kiếp, tao lại sợ gia gia mày hay sao.

Nói xong xăm xăm bước ra phía sau giả sơn, nhìn vào các khóm lá bụi cây đều không thấy gì, nhưng quay lại thì thấy Huệ Liên và Tây Môn Khánh đang ở trong một cái hốc đá rất lớn của hòn giả sơn.

Huệ Liên đỏ bừng mặt cúi đầu. Kim Liên hỏi:

- Mày làm gì nơi đây ?

Huệ Liên đáp:

- Tôi đi kêu thẳng Họa Đồng cho gia gia.

Nói xong vụt đứng dậy đi mất. Tây Môn Khánh từ nãy giờ vẫn im lặng. Kim Liên mắng:

- Đẹp mặt chưa, thật là vô liêm sỉ. Chàng và con nô tài dâm phụ đó chiu vào đây làm gì ? Nó bảo nó đi tìm thằng Họa Đồng, thì ra chàng là thằng Họa Đồng phải không ? Chàng cho gọi con nô tài dâm phụ đó tới chỗ này làm gì, mau nói thật đi, nếu không tôi sẽ nói lại với Đại nương. Vừa rồi tôi định tát cho con khốn mấy tát tai nhưng nó đã khôn ngoan lẩn mất. Chàng phải cho đánh đòn nó, nếu không tôi không chịu bỏ qua chuyện này đâu.

Tây Môn Khánh cười:

- Khe khẽ một tí không được sao ? Làm gì mà âm ỹ lên vậy ? Để tôi nói cho mà nghe. Tôi cho gọi nó tới đây là hỏi xem bệnh tình của nó thế nào mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Thế thì thầy thuốc đã bắt mạch chữa trị gì cho nó chưa ? Nay tôi nói thật cho mà biết, chàng với nó làm yêu làm quỷ gì thì tôi cũng đã biết cả rồi, đừng lấy vải thưa che mắt thánh nữa.

Tây Môn Khánh chỉ cười mà bước ra. Kim Liên cũng bỏ vào sau bếp dọn xét đám a hoàn. Một đứa nói với bạn.

- Hồi nãy, gia gia mới về nhà, đã sai Ngọc Tiêu đem một xấp lụa đi, không biết là cho ai.

Kim Liên nghe vậy biết ngay là Tây Môn Khánh đã sai đem lụa cho Huệ Liên, tuy nhiên không nói gì về chuyện này.

Từ đó Huệ Liên ngày càng thêm sức khỏe, nhan sắc cũng mặn mà thêm lên. Tây Môn Khánh thường lén lút gấp gờ và cho Huệ Liên tiền bạc, quần áo và các đồ trang sức. Huệ Liên được ăn mặc đẹp, trang sức đẹp, lại có tiền mua son phấn nên nhan sắc ngày thêm lộng lẫy. Tây Môn Khánh lại vận động với Nguyệt nương để Huệ Liên cùng với Ngọc Tiêu lo việc trà nước trong phòng mà thôi. Nguyệt nương vô tình nên cũng chấp thuận.

Mới hay người chủ trong nhà tâm địa bất chính thì xảy ra nhiều chuyện đồi phong bại tục.

Một hôm, vào khoảng thượng tuần tháng chạp, Tây Môn Khánh có hẹn với Ứng Bá Tước cùng đi đưa đám một thân quyến của một chức việc trong huyện. Đại An đã chuẩn bị sẵn hai con ngựa, nhưng đợi mãi không thấy Ứng Bá Tước đến. Lát sau thì Lý Minh tới dạy đàn hát cho mấy a hoàn. Tây Môn

Khánh ngồi bên lò sưởi tại phòng khách, cho gọi Xuân Mai, Ngọc Tiêu, Lan Hương và Nghênh Xuân ra phòng khách rồi bảo Lý Minh dạy cho mình coi. Bốn a hoàn đang đàn hát bài "Tam lộng mai hoa" thì Ứng Bá Tước đến. Tây Môn Khánh niềm nở tiếp đón. Hai người vái chào nhau rồi ngồi xuống. Mấy a hoàn thấy có khách thì bấm nhau định lui vào, nhưng Tây Môn Khánh bảo:

- Việc gì phải đi đâu. Ứng nhị gia đây chứ phải ai xa lạ, bay hãy tới bái kiến nhị gia đi.

Bọn Xuân Mai bước tới sụp lạy chào. Ứng Bá Tước vội đứng dậy vái trả, rồi nói với Tây Môn Khánh:

- Thật đại ca là người có diễm phúc, trong nhà có một ban ca nhạc toàn là người đẹp tuyệt trần. Thật khó người sánh kịp đại ca.

Đoạn quay lại nói với bọn Xuân Mai:

- Hôm nay ta vì công việc mà tới đây, chẳng mang theo gì trong người cả, để hôm khác tới sẽ xin tặng chút đỉnh để mua son phấn.

Bọn Xuân Mai mỉm cười lui vào. Trần Kính Tế từ nãy được gọi ngồi bên cha vợ, bây giờ mới đứng dậy vái chào Ứng Bá Tước. Bá Tước cũng đáp lễ. Hai người cùng ngồi xuống. Tây Môn Khánh hỏi:

- Nhị ca bận gì mà giờ này mới tới ?

Ứng Bá Tước đáp:

- Con gái tôi bệnh bấy lâu nay, bây giờ mới bình phục. Trước tôi gửi nó ở bên ngoại chữa bệnh, hôm nay đón về làm bữa tiệc nhỏ ăn mừng. Cho nên phải sắp xếp xong xuôi rồi mới tới đây được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy mà tôi đợi quá. Bây giờ mình ăn cái gì đã rồi hãy đi.

Nói xong sai gia nhân đem đồ ăn sáng lên. Lý Minh từ nãy ngồi ở cuối phòng, bây giờ mới tới vái chào Ứng Bá Tước, Bá Tước hỏi:

- Hồi này sao lâu quá không gặp ?

Lý Minh đáp:

- Hồi này tôi bận nhiều việc, thường là đi dạy nhạc tại các nhà, nên ít khi rảnh.

Gia nhân bưng bốn tô cháo thịt lên, cùng mấy đĩa món ăn và bánh trái. Tây Môn Khánh mời Ứng Bá Tước và mọi người ăn, lại sai lấy rượu Kim Hoa ra uống, ăn uống xong, Tây Môn Khánh mũ áo chỉnh tề cùng Ứng Bá Tước lên ngựa mà đi.

Trong nhà, đám gia nhân a hoàn tụ nhau trò chuyện, bỏ cả học đàn ca, trong phòng chỉ có Lý Minh và Xuân Mai. Lý Minh rượu đã ngà ngà, dạy Xuân Mai đánh được vài khúc tỳ bà thì xích lại nắm tay Xuân Mai. Xuân Mai mắng:

- Làm gì mà nắm tay tôi vậy ? Có rượu có thịt rồi định sinh chuyện phải không ? Có dạy dỗ tử tế thì tôi học, nếu không thì tôi không thèm học cái mặt đó đâu. Này, tôi nói cho mà biết, chưa biết tôi là ai nên mới giở trò, người như thế nào cũng chưa chắc nắm được tay tôi chứ đừng nói gì cái mặt đó. Để gia gia về, tôi nói lại cho mà xem.

Xuân Mai mắng một thôi một hồi. Lý Minh chạy không kịp. Xuân Mai còn theo ra đến tận ngoài hành lang mà mắng. Lý Minh cảm đầu đi mất. Kim Liên đang cùng Ngọc Lâu và Bình Nhi đánh cờ trong phòng, có Tống Huệ Liên ở cạnh, nghe Xuân Mai ồn ào ở ngoài Kim Liên hỏi:

- Con quỷ kia, mà mắng ai mà ồn lên vậy ?

Xuân Mai bước vào đáp:

- Cái thằng khốn Lý Minh chứ còn ai nữa ? Thằng khốn đó tối đây, được gia gia cho ăn uống phở phê. Gia gia vừa đi khỏi thì các chị đó cũng rủ nhau đi chơi, không chịu học đàn, chỉ còn mình tôi ngồi học.

Thằng khốn đó thấy trong phòng vắng vẻ, dám cầm tay tôi định làm hỗn, tôi chửi mắng cho như tát nước, nó hoảng hồn bỏ đi mất. Tôi chạy theo mà mắng. Chỉ tiếc là hồi nãy quên không tát cho nó một tát cho nó biết tay tôi.

Kim Liên bảo:

- Không học người này thì học người khác, có gì mà lo. Nó xúc phạm mình, mình chửi mắng như vậy là đủ rồi, hơi đâu mà giận tái mặt đi như thế ? Rồi đợi gia gia về, nói lại cho gia gia nghe để gia gia đuổi nó đi là xong.

Xuân Mai nói:

- Chỉ sợ nó là em của Nhị nương, rồi Nhị nương mắng tôi, hoặc nói với gia gia đánh tôi mà thôi.

Huệ Liên bảo:

- Là gì thì là chứ. Dạy đàn ở đây thì lo dạy, sao lại chọc ghẹo người ta. Đi làm đi ăn để nuôi cha nuôi mẹ mà như vậy đâu được. Ấy là chưa kể được ngày ba bữa rượu thịt ê hề, đối đãi tử tế làm vậy là bậy quá rồi còn gì nữa.

Kim Liên bảo:

- Mà tiền bạc trả hậu chứ có phải không đâu, tháng tháng là nó thò tay lãnh năm lạng bạc, mà nó dám làm chuyện tồi bại ở đây. Xuân Mai đây nó

cũng không phải tay vừa đâu, gia nhân trong nhà này đều phải nể sợ nó, vui vẻ với nó thì thôi, còn không thì nó chỉ thừa với gia gia là đứa đó bị đòn phải biết.

Đoạn quay sang bảo Xuân Mai:

- Thôi không cần nói gì nữa, đợi gia gia về, người thừa với gia gia để gia gia phân xử.

Xuân Mai bảo:

- Cũng tại Ngọc Tiêu và hai chị kia không chịu học, rủ nhau đi chơi nên mới xảy ra cố sự.

Ngọc Lâu hỏi:

- Bây giờ ba đứa đó đang ở đâu ?

Xuân Mai đáp:

- Đang nói cười đùa giỡn trong phòng của đại thư.

Ngọc Lâu bảo:

- Để ta rầy la chúng nó.

Nói xong về phòng. Bình Nhi cũng về phòng, sai Tú Xuân gọi Nghênh Xuân về măng cho một trận.

Tối hôm đó Tây Môn Khánh về nhà. Kim Liên kể lại vụ Lý Minh. Tây Môn Khánh giận lắm, gọi Lai Hưng vào dặn là từ nay cấm cửa Lý Minh, không cho lảng vảng tới đây nữa...

o0o